

Karel Čapek Anně Nepeřené

[kolem 26. července 1905]

Tož přece, slečno Anielko, dočkal jsem se odpovědi – – Hledíte, to jsem už dávno žádal od Vás, takovou upřímnost, už tak dávno jsem o ni žebral. Teď je už skoro příliš pozdě, když už mne ta nejistota tolik vysála síly.

Já vám děkuji, Anielko, za upřímnost. Vždyť já jsem dávno věděl, že Vy mne ani nemůžete mít ráda – na to musí být jiné podmínky, docela jiný člověk. Ale co já jsem chtěl? Mělo to být vlastně přátelství, ano ... přátelství by to bylo, a to mi mělo prohrát ten ubohý život. Vždyť já jsem více snad nežádal? Nu – nedopřál mi toho osud, Anielko; Vy nejste tím vinna.

Vy nejste vinna ničím, to já – to já – – já sám jsem se bičoval, ale ne Vy – – Vás já nikdy nesmím a nedovedu proklínat za to hrozné jaro, které jsem stěží přečkal, Vás já nesmím vinit ze svého neštěstí.

Anielko, děkuji Vám za upřímnost. Vy píšete, že Vám nejsem protivný – ani směšný ... A přece – – se svou hranatou hlavou a rozčuchanou, vyjevenýma očima, s rudou tváří a negerskými retý a nahnutou šjíjí atd. – působím – – jak já příliš dobře vím – – dojmem skoro trapným a ubohým – – A Vy přece dovedete mít ke mně sympatie – – a já jsem tomu rád – – Ale milovat mne – – toho byste přeci nedovedla, ne a ne – – Anielko, boží vědí, kdybych se vrátil k Vám tak jednou krásný, elegantní, zábavný i duchaplný – – , zda byste mne mohla pak mít ráda?

Ale ne, já už teď rezignuji; teď už na Vás jen krásně vzpomínám.

Anielko, opětovně Vám děkuji za upřímnost. Vy nechcete, abych Vám dále psal, – – ale proč? proč? Vždyť snad tušíte, že mi to tvoří jediné světlejší chvílky, kdy se Vám mohu vypovědět, – – nu, ne, nebudu Vám už psát. Vy tomu nechcete. Snad nějaký čas snesu tu – – samotou duše. Nebudu psát – –, už ne.

Ando, jak já si teď na Vás vzpomenu – – jak teď daleko od domova mezi cizími lidmi s cizí řečí i smýšlením bydlíte, – – mně se stýská po Vás, – že ani Vy, ani Vy nemůžete žít krásně, delikátně, – lituji Vás.

Vidíte, ani jsem Vás neviděl, abych se mohl rozloučit s Vaší tváří. A bolí to, Anielko. A tady, tady je mi hrozně pusto, já hniju nečinně – – mně se takový život hnusí docela.

Co mi ještě zbývá psát? Snad chápete, Ando, dosah mé lásky, a snad chápete, co Vy jste pro mne znamenala. Nu, nevidím Vás už snad nikdy. Zachovejte mne v dobré vzpomínce, Anielko, neboť aspoň před Vámi jsem si zachoval čistý štít.

Pokládejte mne jen za ubohého blázínka, za fantastu hocha beze stínu hrdosti vůči Vám, které se pokořoval a podlézal, protože míval Vás tak neobyčejně rád. Ando, s takovou láskou se snad už nikdy nesejdete, jakou jsem Vám nabízel.

Píšu Vám to všecko proto, abyste aspoň v den Vašich jmenin na mne vzpomněla. A pak už hledte zapomenout – já nemohu.

Ando, mně je líto, mně je hrozně líto té krásné, nedosněné pohádky, která se mi nemohla uskutečnit, – – pohádka o tom, že Vy mne taky budete mít ráda a že mi "řeknete jen: 'Můj vítězi', a moji hlavu že vezmete znenadání a budete tisknout bílou útlou dlaní a budete líbat dlouze, bez mezí", víte, jak jsem Vám psal za mlhavého počátku jara, když jsem Vám začínal věnovat tu svou ubohou krásnou lásku – –